

konkursu daje predlog, ali politički organ tim predlogom nije vezan. Ipak, ako bi se svaki rukovodilac koji odlučuje o sredstvima držao zakona, zloupotrebe bi bile svedene na minimum, tako da uspešnost celog sistema zavisi od toga kako će se primeniti zakonske odredbe. Nažalost, već u prvim mesecima primene zakona je primetno da veliki broj lokalnih samouprava smanjuje sredstva koja su namenjena medijima, čime obesmišljava koncept projektnog sufinansiranja.

Osnovna zamerka sistemu uspostavljenom u zakonu leži u samoj prirodi od-lučivanja o sredstvima koja se dodeljuju medijima, budući da poslednju reč ima nadležno ministarstvo i organi Pokrajine i jedinica lokalne samouprave, dakle politički organi. Jasno je da oni mogu da utiču na odluke i da projektno finansiranje bude omogućeno samo „podobnim medijima“, a ne onima koji proizvode dobar program. Slično je i sa ustanovama za informisanje pripadnika nacionalnih manjina, pošto nema dovoljno garancija da ne postanu instrument u rukama nacionalnog saveta nacionalnih manjina, koji je takođe političko telo, mada ima i funkciju očuvanja kulturnog i jezičkog identiteta manjina.

9.3.2. Transparentnost medijskog vlasništva i medijski pluralizam.

Zakon uspostavlja novi registar koji sadrži brojne podatke koji će biti javno dostupni i omogućiti građanima da formiraju sopstvena mišljenja o verodostojnosti i pouzda-nosti informacija, ideja i mišljenja objavljenih u medijima, radi sagledavanja mo-gućeg uticaja medija na javno mnjenje, kao i radi zaštite medijskog pluralizma (čl. 7). Zakon sadrži i druge odredbe koje imaju za cilj zaštitu medijskog pluralizma, od kojih su najznačajnije one koje se bave zabranjenom medijskom koncentracijom.

Zabranjena medijska koncentracija (objedinjavanje), postoji u slučaju objedinja-vanja vlasništva u više dnevnih novina koje objavljuju informacije iz svih oblasti društvenog života, čiji ukupan godišnji tiraž prelazi 50% prodatog ili na drugi način realizovanog tiraža dnevnih novina na teritoriji Republike Srbije, u kalendarskoj godini koja prethodi objedinjavanju, a kod elektronskih medija, objedinjavanje vlasništva više izdavača radija i televizije čiji zbirni udeo u slušanosti, odnosno gledanosti prelazi 35% od ukupne slušanosti, odnosno gledanosti u zoni pokrivanja, u kalendarskoj godini koja prethodi objedinjavanju (čl. 45).

Zakon takođe predviđa i pravila koja se odnose na distributere medijskih sadržaja. Tako, nije dozvoljeno sticanje učešća preko 50% u osnivačkom kapitalu između izdavača dnevnih novina, koje objavljuju informacije iz svih oblasti društvenog života, s prosečnim dnevnim realizovanim tiražom većim od 50.000 primeraka godišnje, i izdavača koji pruža radio ili televizijske usluge (čl. 46). Lice koje se pored delatnosti izdavača medija, bavi i distribucijom medijskih sadržaja, je dužno da delatnost izdavača medija obavlja preko povezanog pravnog lica (čl. 46, st. 2). Postojanje nedozvoljene medijske koncentracije kod štampanih medija utvrđuje ministarstvo nadležno za informisanje i medije, a kad u nedozvoljenoj koncentraci-ji učestvuje makar jedan elektronski medij, to radi regulatorno telo za elektronske medije (čl. 47).

Ograničenja su znatno liberalnija u odnosu na prethodne zakone. Pragovi nedozvoljene medijske koncentracije su znatno visoki, što je posledica želje da se privuku investitori u posrnulu medijsku industriju. Zato i ministarstvo i regulatorno telo moraju da budu